

Hortus conclusus

Ekhiñe Egiguren °

Aldiri, 2012, III, 9, 13, ISSN 1889-7185

Jasotze-data: 2011-12-14 / Onarpen-data: 2012-1-13

The hortus conclusus that I dream of is enclosed all around and open to the sky. Every time I imagine a garden in an architectural setting, it turns into a magical place. I think of gardens that I have seen, that I believe I have seen, that I long to see, surrounded by simple walls, columns, arcades or the façades of buildings -sheltered places of great intimacy where I want to stay for a long time.

Peter Zumthor

Serpentine Gallery Pavilion. London.

1 July- 16 October 2011

Lorategi ttipiak haurtzaroa dakarkit gogora. Arrosak, liliak, izpilikuak, magnoliak, likidanbarrak eta zelai berdea; mugatua bidexka eta hesiekin. Hasiera bat definitzen duten paisaiak. Landareak hor daudela heltzen baikara ortura, hiriaren erdian ezkututzen den irla ttipira. Eta agian, bizitza bera ere zelai ttipi batean hasten da.

2011ko *Serpentine Gallery Pavilion*-a eraikin iluna da kanpotik, beltzez estalitako altxaera zurruna Kensington Gardens-en. Ez du aterik, horman zulatutako hutsunea da sarrera. Gero, korridoreen iluna, estua, bakarka ibili behar den ildo, trantsizio-denbora bat: ezustearen inguruan gogoetari bidea emanaz. Eta handik barne mundua: espazio intimoa. Zelaia, loreak, isiltasuna. Argia, koloreak. Oinezkoentzat mugatua, baina zerura irekia, sabairik gabea: irudimenak hegan egin dezan. Haurtzaroa babesten duen habia da pabiloia, lehen urratsaren aurreko egoera zehaztugabea. Hausnarketara gonbitea. Egoteko lekua.

Peter Zumthor-en obra honen erdigunea lorategia da, hiriko soinu eta kanpo-mugimenduetatik urrundua. Zumthor-ek badaki naturari lekua non eta nola eman; eskala, proportzioa, egitura. Horma beltzen artean lorategiak indarra hartzen du, presentzia, berezkoa duen nortasuna. Kontenplazio hutsera gonbidatzen gaitu, berdearen ertzak ibiltzera, gogoetara, bakoitzaren barne-zelaietara. Materialen aukeraketak eta argiaren erabilerak bere obran hain berezkoa den espiritualitatea lortzen dute. Arkitektoaren ustez, barne-lorategia baita paisaiarik intimoena, zaintza eta babes etengabea eskatzen duena. Landare-aukeraketa Piet Oudolf-en eskutik doa —*cimicifuga ramosa*, *eupatorium maculatum*—; haizeak inarosten dituen loreak, lurrina aldeetara zabalduz.

Eta okurritzen zait paradisu ttipi hau nire irudimenera atxikita geratu dela, memoriatik berreskuratu dudana haurtzaroa balitz bezala. Hasiera bat. Izan ere, bizitza bera ere zelai ttipi batean hasten da.

° Ekhiñe Egiguren arkitektoa da.

